

برزیل قبل از انتخابات / اعتراض سرخ پوستان

دوشنبه ۱۹ مهر ۱۳۸۹ - ۱۱ اکتبر ۲۰۱۰
مگا پروژه لولا و مفهوم آن برای ملت های سرخ پوست سائو
فرانسیسکو

Sabrina Bussani

برگردان ناهید جعفرپور

زمانی که لولا در تاریخ ۲۷ اکتبر ۲۰۰۲ انتخابات ریاست جمهوری را برنده شد، شادمانی در برزیل توصیف ناپذیر بود. رهبر ملت توکسا مانوئل گایوسا با تلخی ای آشکار می گوید " من موفق شده بودم تمامی مردم جامعه ام را متقاعد سازم به وی رای دهند. زیرا که او از میان ما بود و چون ما مخالف پروژه های بزرگ بود. خوب بنظر می رسد که لولا نظرش تغییر کرده و ما با خواسته هایمان تنها مانده ایم و گول خورده ایم و کسی را نداریم که در سطوح سیاسی ما را نمایندگی کند".

مانوئل اوپلتون عضو سازمان سرخ پوستان برزیل است و در زمستان امسال (۱۶ ژانویه تا ۸ فوریه) به همراه ادلینه بزرا از ملت تروکا و سایولو فایتوسا از شورای میسیون سرخپوستان برزیل دور اروپا را سفر نمودند تا پشتیبانی مردم خارج از برزیل را برای کارزار " اوپارا" جلب سازند. کارزار نام برده شده از سوی ملت های سرخ پوست به راه افتاده تا بدان وسیله نزد افکار عمومی جهان بر علیه پروژه های بزرگ برای تغییر مسیر رودخانه سائو فرانسیسکو و همچنین نابودی محیط زیست و زیر پا نهادن حقوق بشر شکایت نمایند. رودخانه سائو فرانسیسکو از ۶ ایالت برزیل می گذرد و با طول ۳.۱۶۰ کیلومتریش سومین رودخانه بزرگ برزیل است. " اوپارا" نامی است که سرخ پوستان برای این رودخانه انتخاب نموده اند و در زندگی ملت های سرخ پوست برزیل و جوامع مختلف آفرو برزیلی که در کنار رودخانه زندگی می کنند نقش اساسی و تعیین کننده بازی می کند. به شکرانه این رودخانه زندگی ۷۰۰۰۰ خانواده که از قبل رودخانه کار می کنند تامین می گردد؛ این رودخانه امکانات زراعت، آبیاری، ماهیگیری و پرورش دام را فراهم می سازد. بعلاوه اینکه این رودخانه در فرهنگ منطقه ای نقش اساسی بازی می کند. آنچه مهم است اینکه این رودخانه در شکل کنونی اش مدت زیادی باقی نخواهد ماند. زیرا که می بایست طبق برنامه پروژه های بزرگ روی آن انجام شود و با

زبان ساده تر سرتاسر رودخانه از سمنت پر گردد. در واقع برنامه این پروژه ها شاخ مات سیاسی بود که رئیس جمهور لولا در ژانویه 2007 برای شدت دادن به توسعه برزیل طرح ریزی و تصویب نمود. هزینه این مگا پروژه در حدود 2,5 میلیارد یورو است و طرح ساخت دو کانال 600 کیلومتری برای تغییر مسیر رودخانه و دو سد بسیار بزرگ و 7 سد کوچک و بنای 9 ایستگاه پمپ آب و 27 لوله بزرگ انتقال آب و 8 تونل و... را در نظر دارد. این پروژه می بایست مشکل احتیاجات آب خوردنی شمال شرقی برزیل را برای همیشه حل کند.

ایده این پروژه بزرگ ایده ای جدید نیست. در قرن 19 امپراطور پدرو دوم یک چنین طرحی را در سر داشت. در طول این زمان بارها این ایده از نو طرح گشته است و در نهایت در سال 1999 طرح مشخصی برای آن برنامه ریزی گشت. در ژانویه 2007 ساختمان اولین کانال ها برای تغییر مسیر رودخانه آغاز گشت. طبق گزارش دولت در حدود 12 میلیون انسان و 268 شهر از این پروژه بزرگ نفع خواهند برد. به نظر می رسد که این اعداد و ارقام توجیهی بودند برای تصویب این مگا پروژه؛ اختلافات صلاحیتی، ناروشنی ها، دقیق نبودن بررسی در باره قدرت تحمل محیط زیست، عدم مشورت و شرکت سرخپوستان و سایر خلق های در حاشیه رودخانه در تصمیم گیری این پروژه (در حالیکه در قانون اساسی برزیل و قطعنامه صادر شده در سال 2002 " ای ال او" سازمان جهانی کار این حق تاکید شده است). سازمان جهانی کار امسال در گزارش سالانه خود از دولت برزیل خواسته است که خدجه دار کردن حقوق سرخپوستان را با جزئیاتش توضیح دهد.

در آغاز این پروژه بزرگ مناطق محلی شمال شرقی برزیل از این پروژه پشتیبانی نمودند و امیدوار بودند که با این پروژه مشکل آب خوردنی حل گردد اما بعد از اینکه آنها فهمیدند که هزینه لوله کشی و تصویب آب را باید از کیسه خود بپردازند، نظرشان تغییر نمود. زیرا که نه تنها قیمت ها بشدت بالا می باشند بلکه بخش اعظم منطقه های فقیر نشین قادر به پرداخت پول آب و هزینه های تصویب آن نمی باشند.

تمامی این شرایط دلائل محکمی می باشند که چرا مردم مناطق محلی از فایده این پروژه مایوسند. به واقع هم از این پروژه دهان پر کن تنها چهار درصدش به نفع مردم کشور است. 26% برای صنایع بکار گرفته می شود و 70% برای آبیاری پلانتاژهای کنسرن های چندملیتی و یا برای پرورش میگو استفاده خواهد شد.

بیشماری از سازمان های مدنی، مجامع محلی و کارگران حاشیه رودخانه، ماهیگیران و ملت های سرخپوست بر علیه این پروژه برخاسته اند.